

An Analysis of Narrative Patterns in the Works of Pioneers of Contemporary Iranian Painting Within the Framework of Simpson's "Theory of Point of View"

Mehdi Parastar Shahri

Corresponding author Assistant Professor, Department of Visual Arts, Faculty of Art and Architecture, Bu-Ali Sina University, Hamedan, Iran. Email: parastar@basu.ac.ir

Article Info

Article type:

Research Article

Article history:

Received:

27 August 2025

Received in revised form:

28 October 2025

Accepted:

29 October 2025

Keywords:

Structuralism

Narratology,

Narrative Pattern

Pioneers of

Contemporary,

Iranian Painting,

Simpson's Theory of

Point of View

ABSTRACT

In the tradition of Iranian painting, narrative patterns have been based on the most esteemed literary texts. These patterns underwent significant transformation with the advent of modernism in Iranian painting. The present research aims to analyze, identify, and delineate the narrative patterns in the works of pioneers of contemporary Iranian painting during the 1940s and 1950s, based on Simpson's "Theory of Point of View." This theory comprises spatial point of view, temporal point of view, and psychological point of view. Accordingly, the research question is formulated as follows: How can the narrative patterns in the works of pioneers of contemporary Iranian painting be explained within the framework of Simpson's "Theory of Point of View"? Employing a descriptive-analytical method and a comparative approach, this study examines selected works gathered through documentary and library research, as well as direct observation. Based on the findings and evaluations, the results indicate that the narrative pattern in the works of the pioneers of contemporary Iranian painting (1940s and 1950s) is primarily based on psychological point of view and distinct personal expression. This reflects a greater tendency among modernist Iranian painters toward technical and executive experimentation. The narrative pattern in the works of Jalil Ziapour, Javad Hamidi, and Ahmad Esfandiari exhibits a coherent narrative tone, emphasizing psychological point of view. However, this coherence, as a narrative model among other painters of these two decades, is accompanied by fragmentation and disjunction in the point of view.

Cite this article Parastar Shahri, Mehdi. An Analysis of Narrative Patterns in the Works of Pioneers of Contemporary Iranian Painting Within the Framework of Simpson's "Theory of Point of View", *Visual Art Studies of IRAN*, (2025), 2(2), 80-98. DOI: 10.22111/JART.2025.53060.1084

© Parastar Shahri, Mehdi.

DOI: 10.22111/JART.2025.53060.1084

Publisher: University of Sistan and Baluchestan

Extended Abstract

The beginning of the process of painting in the history of Iranian visual art was based on written literature. Literature is included different aspects such as religion, history, customs, laws and traditions, and many others. In this territory, therefore, literature is the most popular subject that is offered and found so as many people follow it. Meanwhile, painting has been put alongside the literature to reach high levels. The narrative patterns used in Iranian painting have been based on the most sumptuous literary texts. In addition to the connection with the text and story, the narratives have universal and influential messages. In the juxtaposition of literary narratives and consequently visual narratives in the history of Iranian visual art, it has had a familiar, diverse and structured effect. The procedure of the Iranian artists in the field of literature increased their need to get familiar with the literary language and conform to the literary narratives. These two forms of artistic creation are closely related not only in terms of insight but also in terms of aesthetics, and imagery in both is corresponded together. On the other hand, the evolution in literature has also had an equivalent effect on miniature, and the diversity and eye-catching expansion of Iranian miniature, with its dependence on precious literary texts, has always shown itself to be valuable and brilliant. The harmony between literary narratives, historical narratives and finally pictorial narratives has brought a unique and prominent collection in the tradition of Iranian pictorial art for years; A tradition that, in addition to expressing the desired literary pre-texts as best as possible, caused the creation of more lasting visual pre-texts in the history of Iranian art. With the arrival of modernism, and of course, the separation of Iranian painters and their patrons from literary texts, gradually the emergence and influence of narratives different from the traditional literary-pictorial narratives can be seen in Iranian painting art. This rupture caused the beginning of the replacement of modern and post-modern narratives unrelated to Iranian art and society. In *Art of Modernism*, Sandro Becola describes the criteria of his research on modernism in Western painting, which is based on three main theses: The first thesis - combining the objective and the subjective matter is the determining condition of any artistic experience. The second thesis - Modernism as an independent cultural era with a specific paradigm begins around 1870 and shows a coherent, continuous and meaningful evolution. The third thesis - the evolution of modernism art is characterized by four fundamental attitudes (realistic, structural, romantic and symbolic) (Bekola, 2017: 13). What can be considered in Bekola's analysis is the structurality of the evolution of modernism in Western painting. Iranian painting in the 20s to 30s achieved different works from the past traditions. These achievements were mostly in the direction of modern recognizing in technique and execution. The creation of modernist works was not done based on the society's origin and needs or development of creativity and innovation. In fact, the contemporary artist promoted these new trends in order to present himself in global interactions. Modernist developments that were not continuous and interpreted this new trend in contemporary Iranian painting without observing the structures of modernism and with a wrong definition. This caused the modernist painter to pay attention to visual aesthetic and neglect the content of the work. The contemporary Iranian painter was no longer the narrator of the tradition and his different point of view towards the upcoming phenomena. It seems that the current situation of Iranian contemporary painting is completely devoid of narrative, custom and history (Afsarian, 1394: 222). Not modifying this growing trend will certainly cause a lot of damage to Iran's image system. In this research, using the framework of Simpson's "narrative point of view" theory, while drawing the image of the narrative method in contemporary Iranian painting (20s to 30s), has been investigated and analyzed the source of painters' creativity, and it's a cue for better seeing the narratives in the visual and growing society of Iran. Based on the scientific and generalizable narrative framework and model that like learning the principles and basics of painting can open its way to contemporary art discussions as in the past, this question has been formulated: How can it be explained the narrative model in the works of the pioneers of contemporary Iranian painting in the framework of Simpson's "narrative perspective"? This research is theoretically useful for artists, students and researchers in the art field, and from a practical point of view, it will be functional for the creators and artists in the painting field. In terms of its purpose, this article is fundamental theoretical and belongs to the category of qualitative research based on the content analysis approach. Collecting the required information is through documentary based and desk research through observation of works. The tool for collecting information is computer scanning equipment and identifiers and viewing the collected works.

The research community consists of 100 examples of the pioneers' works of contemporary Iranian painting in the 20s and 30s, among which 13 works by eight artists were selected in a purposeful way. In the first step, the review and collection of literature review has been done. After explaining

Simpson's views on "narrative perspective", the characteristics of the research population are explained and the selected works are analyzed. Based on the analysis, the findings of the research in examining the narrative pattern in the pioneers' works of contemporary Iranian painting (20s and 30s) in the context of Simpson's narrative point of view show that from a spatial perspective, the works of Ziapour, Hamidi, Esfandiari, Javadipour and Ameri, have a specific position, while the works of Yektai, Pezeshknia and Kazemi have an uncertain spatiality. In relation to temporality, except in the works of Yektai, Pezeshknia and Kazemi, other works have a representation of the process of time and usually are expressed by color. The interesting point in the time view formed by Hossein Kazemi is the retrospective approach. Also, the psychological approach formed in the works of Ziapour, Hamidi, Esfandiari, Yektaei, Pezeshknia and Kazemi has been emphasized and has led to the creation of a personal narrative tone. However, based on the theoretical framework of the research, in some works, the lack of connection between the spatial and temporal perspectives has caused distress and incoherent narrative tone. The works of Javadipour and Ameri have a consistent narrative tone, while they have not presented a distinct and new psychological perspective. In the end, the narrative model in the works of Jalil Ziapour, Javad Hamidi and Ahmad Esfandiari can be considered successful in terms of Simpson's narrative perspective. In addition to respecting the spatial and temporal perspective, these works have a consistent narrative tone and the painter was able to create personal and distinctive works by emphasizing the psychological perspective. Considering that in this research, the analysis of Iranian contemporary paintings in the 20s and 30s is based on Simpson's narrative perspective, it is possible to analyze and evaluate the other artists' works and periods of Iranian contemporary painting in other researches, and this issue can be useful in order to know more about different works and analysis.

دوفصلنامه علمی-تخصصی مطالعات هنرهای تجسمی ایران

تحلیل الگوی روایت در آثار پیشگامان نقاشی معاصر ایران در چارچوب «دیدگاه روایی» سیمپسون

مهدی پرستار شهری

نویسنده مسئول: استادیار گروه هنرهای تجسمی، دانشکده هنر و معماری، دانشگاه بوعلی سینا، همدان، ایران. رایانامه: parastar@basu.ac.ir

اطلاعات مقاله

چکیده

نوع مقاله: مقاله پژوهشی

تاریخ دریافت: ۱۴۰۴/۰۶/۰۵

تاریخ ویرایش: ۱۴۰۴/۰۸/۰۶

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۴/۰۸/۰۷

واژه‌های کلیدی:

ساختارگرایی

روایت‌شناسی

الگوی روایت

پیشگامان نقاشی معاصر ایران

دیدگاه روایی سیمپسون

الگوهای روایت استفاده شده در سنت نقاشی ایرانی، بر فاخرترین متون ادبی استوار بوده است. با ورود مدرنیسم به ایران و شکل‌گیری نقاشی نوگرا، این الگوها دچار تحول شد. در این پژوهش با بهره‌گیری از چارچوب نظریه «دیدگاه روایی» سیمپسون متشکل از دیدگاه مکانی، دیدگاه زمانی و دیدگاه روان‌شناختی، تلاش شده است به شناخت و تحلیل الگوهای روایی در آثار پیشگامان نقاشی معاصر ایران در دهه ۲۰ و ۳۰ شمسی پرداخته شود. در دیدگاه روایی سیمپسون، روایت با استفاده از ابزارهای زبانی تحلیل می‌شود. این روش که می‌توان آن را در مقوله پژوهش‌های کیفی متن قرار داد، امکان تحلیل زاویه دید را با استفاده از شناسایی نوع راوی و وجه مورد استفاده، در اختیار پژوهشگر قرار می‌دهد. بر این اساس، پرسش پژوهش عبارت است از اینکه الگوی روایت در آثار پیشگامان نقاشی معاصر ایران در چارچوب «دیدگاه روایی» سیمپسون، چگونه قابل تبیین است؟ این پژوهش از حیث هدف، بنیادی بوده، در زمره پژوهش‌های کیفی قرار می‌گیرد و به شیوه توصیفی-تحلیلی انجام شده است. جمع‌آوری اطلاعات به روش کتابخانه‌ای انجام شده و ابزار گردآوری اطلاعات، فیش و تجهیزات پوششگری رایانه‌ای است. جامعه پژوهش، آثار پیشگامان نقاشی معاصر ایران در دهه ۲۰ و ۳۰ شمسی است و تعداد ۱۳ اثر از ۸ هنرمند، به روش هدفمند انتخاب شده است. یافته‌ها و نتایج این پژوهش گویای آن است که الگوی روایت در آثار پیشگامان نقاشی معاصر ایران در چارچوب دیدگاه روایی سیمپسون، بیشتر مبتنی بر استفاده هنرمندان این دوره از دیدگاه روان‌شناختی و با تأکید بر بیان شخصی و متمایز بوده است.

استناد: پرستار شهری، مهدی. (۱۴۰۴). تحلیل الگوی روایت در آثار پیشگامان نقاشی معاصر ایران در چارچوب «دیدگاه روایی» سیمپسون، مطالعات هنرهای

تجسمی ایران، ۲(۲)، ۸۰-۹۸.

DOI: 10.22111/JART.2025.53060.1084

© پرستار شهری، مهدی.

ناشر: دانشگاه سیستان و بلوچستان

۱- مقدمه

یکی از مهم‌ترین عوامل شکل‌گیری نقاشی در تاریخ هنر تصویری ایران، ادبیات نوشتاری بوده است. در ادبیات، بسیاری از آداب و رسوم، سنت‌ها، تاریخ و مواردی از این دست یافت می‌شود. ادبیات در ایران از مهم‌ترین و باارزش‌ترین حوزه‌هایی بوده که در سالیان طولانی و متمادی، رشد کرده و بالیده است. نقاشی ایرانی نیز برای دستیابی به یک عنوان و جایگاه رفیع، پهلوی پهلوی ادبیات زده است. الگوهای روایت^۱ استفاده‌شده در نقاشی ایران، بر فاخرترین متون ادبی استوار بوده است؛ روایت‌هایی که علاوه بر ارتباط با متن و داستان نقل‌شده، دارای پیام‌هایی جهان‌شمول و تأثیرگذار بوده‌اند. در کنار هم قرارگرفتن روایت‌های ادبی و به تبع آن روایت‌های تصویری در تاریخ هنر تصویری ایران، جلوه‌ای آشنا، متنوع و ساختارمند داشته است. سیر هنرمند ایرانی در بستر ادبیات، نیاز او به آشنایی با زبان ادبی و پیروی از روایت‌های ادبی را افزون می‌کرده است. از این رو، تنوع و تحول چشم‌نواز نگارگری ایرانی، با وابستگی خود به متون ادبی گران‌بها، همیشه خود را ارزشمند و پرتأثیر نمایش داده است. هماهنگی بین روایت‌های ادبی، روایت‌های تاریخی و در نهایت روایت‌های تصویری، مجموعه‌ای بی‌بدیل و شاخص را در سنت هنر تصویری ایران برای سال‌ها به ارمغان آورد؛ سستی که علاوه بر بیان هرچه بهتر پیش‌متن‌های^۲ ادبی موردنظر، سبب ایجاد بیش‌متن‌های^۳ تصویری ماندگاری در تاریخ هنر ایران و جهان شد. با ورود نوگرایی و مدرنیسم و البته گسست هنرمندان نقاش ایرانی و حامیان‌شان از متون ادبی، کم‌کم بروز و تأثیر روایت‌های متفاوت با روایت ادبی-تصویری سستی و مأنوس، در هنر نقاشی ایران ظهور یافت. این گسست روایت در نقاشی ایران، شروع جایگزینی روایت‌های مدرن و پُست‌مدرن نامرتبط با هنر و جامعه ایرانی را موجب شد. ساندریو بکولا در کتاب «هنر مدرنیسم»، ضوابط تحقیق خود را دربارهٔ مدرنیسم در هنر نقاشی غرب، در سه ساختار بیان می‌دارد. اول، اینکه شرط تعیین‌کنندهٔ هر تجربهٔ هنری، در تلفیق امر عینی و ذهنی است. دوم، این‌که مدرنیسم را هم‌چون یک عصر فرهنگی و مستقل می‌داند که تحولی منسجم، پیوسته و بامعنا را نشان می‌دهد. سوم، این‌که تحول هنر مدرنیسم را با چهار نگرش بنیادین (رنالیستی، ساختاری، رمانتیک و سمبولیستی) مشخص می‌کند (بکولا، ۱۳۸۷: ۱۳). آن‌چه در تحلیل بکولا قابل تأمل است، ساختارمندبودن تحول مدرنیسم در نقاشی غرب است. دستاوردهای نقاشی ایران در دههٔ ۲۰ تا ۳۰ شمسی، متفاوت با سنت‌های گذشته، و بیشتر مبتنی بر شناخت نوینی در تکنیک و اجرا بود. عدم توجه به خاستگاه‌ها و ضرورت‌های جامعه از سویی، و فقدان خلاقیت و نوآوری از سویی دیگر را شاید بتوان از دلایل عدم موفقیت و ارتباط با گذشته دانست؛ تحولاتی مدرنیستی که پیوسته نبود، و بدون رعایت ساختارهای مدرنیسم و با تعریف اشتباه، به تفسیر این جریان نو در نقاشی معاصر ایران پرداخت. نقاش معاصر ایرانی دیگر روایت‌گر سنت و زاویه‌دید متفاوت خود نسبت به پدیده‌های پیش‌روی نبود.

به نظر می‌رسد وضعیت کنونی نقاشی معاصر ایران که موافقان و مخالفانی دارد، یک وضعیتی است کاملاً تهی از روایت، عادت و قدمت (افسریان، ۱۳۹۵: ۲۲۲). اصلاح‌نشدن این روند رو به رشد، مطمئناً آسیب فراوانی به نظام تصویری ایران وارد خواهد آورد؛ آسیبی که علاوه بر نقاشی، به دلیل گسترش کمی تولید آن در فضای کنونی کشور، نسل هنرآموزان آیندهٔ ایران را کاملاً از تحولات الگوهای روایی سستی خود بی‌اطلاع و ناآگاه بار خواهد آورد. در این پژوهش با بهره‌گیری از چارچوب نظریهٔ «دیدگاه روایی»^۴ سیمپسون^۵ تلاش شده است ضمن ترسیم سیمای روش روایت در نقاشی نوگرایی معاصر ایران (دههٔ ۲۰ تا ۳۰ شمسی)، منبع آفرینش‌گری نقاشان، و الگویی برای به‌تردیدن روایت‌ها در جامعهٔ تجسمی و در حال رشد ایران، مورد بررسی و تحلیل قرار گیرد؛ چارچوب و الگوی روایی علمی و قابل تعمیمی که همانند یادگیری اصول و مبانی نقاشی، می‌تواند راه خود را هم‌چون گذشته به مباحث هنری معاصر باز کند. بر این اساس، این پرسش صورت‌بندی شده است که الگوی روایت در آثار پیشگامان نقاشی معاصر ایران در چارچوب دیدگاه روایی سیمپسون،

چگونه قابل تبیین است؟ این پژوهش از حیث نظری برای هنرمندان، دانشجویان و پژوهشگران حوزه هنر مفید بوده و از بُعد عملی نیز برای خالقان آثار و هنرمندان عرصه نقاشی، کاربردی خواهد بود.

۲- روش تحقیق

این مقاله از حیث هدف، بنیادی نظری داشته و در زمره پژوهش‌های کیفی با رویکرد تطبیقی قرار دارد. جمع‌آوری اطلاعات مورد نیاز، به روش اسنادی، کتابخانه‌ای و میدانی از طریق مشاهده آثار صورت پذیرفته است. ابزار گردآوری اطلاعات، شناسه‌ها و تجهیزات پوشگری رایانه‌ای و مشاهده آثار بوده است. جامعه پژوهش، مشتمل بر ۱۰۰ نمونه از آثار پیشگامان نقاشی معاصر ایران در دهه ۲۰ و ۳۰ شمسی است که از میان آن‌ها تعداد ۱۳ اثر از ۸ هنرمند به روش هدفمند انتخاب شده است. در گام نخست، بررسی و گردآوری ادبیات موضوعی و پیشینه تحقیق انجام شده است. پس از شرح آرای سیمپسون درخصوص «دیدگاه روایی»، ویژگی‌های جامعه پژوهش، تبیین شده و آثار منتخب تحلیل شده است.

۳- پیشینه تحقیق

در خصوص تحلیل الگوهای روایت و خصوصاً «دیدگاه روایی سیمپسون» در هنرهای تجسمی، به دلیل نو و بین‌رشته‌ای بودن، تاکنون و تا هنگام نوشتن این مقاله، پژوهشی انجام نشده است. از جدیدترین و نزدیک‌ترین پژوهش‌های انجام‌شده با موضوع پژوهش پیش‌روی، می‌توان به مقاله احمد وریجی و ایرج داداشی (۱۴۰۰) با عنوان «روایت‌شناسی دیداری: روایتگری در تصاویر ایستا (نقاشی) از منظر تاریخ هنر و روایت‌شناسی» اشاره کرد. نویسندگان در این پژوهش به دنبال پاسخ‌گویی به تمایز ماهیت زمان در متون ادبی و تصویری هستند و در نهایت هم بر این امر تأکید دارند که آثار تصویری بنا بر ماهیت خود، مقوله زمان روایی را به‌طریقی متفاوت با متون ادبی بازنمایی و روایت می‌کنند. در یک مقاله دیگر با عنوان «بررسی تحول روایت: از روایت کلاسیک تا روایت پست‌مدرن» از فرزانه سجودی (۱۳۸۹)، نویسنده بیش‌تر به الگوهای روایی ادبی و فلسفه آن‌ها پرداخته و نسبت الگوهای روایی را جز در موارد محدود به حوزه نقاشی (فقط در بخش اولیه مقاله به اثر ندیمه‌های ولاسکوئز اشاره شده)، بررسی نکرده است.

درخصوص بررسی و تحلیل الگوی سیمپسون نیز مطالعات بسیار اندکی صورت گرفته که بیش‌تر در حوزه ادبیات، و تبیین این نظریه در حوزه داستان است؛ مانند مقاله فاطمه حیدری و سمانه پاسبان‌وطن (۱۴۰۰) با عنوان «روایت‌شناسی داستان‌های معاصر براساس الگوی روایتگری سیمپسون (با نگاهی به آثار جلال آل‌احمد، غلامحسین ساعدی و محمود دولت‌آبادی)» که به طرح مباحث تخصصی از منظر ادبیات (زاویه دید، وجهیت و...)، درخصوص دیدگاه روایی سیمپسون در داستان‌های معاصر ایران متمرکز است و در نهایت نویسندگان نتیجه گرفته‌اند که با این الگو می‌توان تفاوت‌های سبکی نویسندگان را بر مبنای تحلیل شیوه‌های روایی آن‌ها نشان داد. در پژوهش حاضر، سعی شده دیدگاه روایی سیمپسون، در تحلیل آثار پیشگامان نقاشی معاصر ایران (دهه ۲۰ و ۳۰ شمسی) استفاده شود که از این منظر، موضوعی نو بوده و دارای تازگی است.

۴- چارچوب نظری

ساختارگرایی^۶ یا ساخت‌گرایی، شاخه‌ای از علوم انسانی است که تلاش می‌کند به طریقی سازمان‌یافته به مطالعه عمیق‌ترین ساختارهای انسانی بپردازد که در واقع این بنیادها شالوده کل تجربه انسانی هستند و در نتیجه در پی آن است که راهی برای درک انسان و تولیدات او بگشاید. بر همین مبنا است که می‌توان ساختارگرایی را یک روش دانست (سجودی، ۱۳۸۷: ۱۱۴). روایت‌شناسی^۷ که در پی تدوین ساختارهای شکل‌دهنده و ژانرهای متفاوت روایت است، از زمینه‌های مورد توجه ساختارگرایان بوده است. تودورف^۸ در سال ۱۹۶۹ م در کتاب «دستور زبان دکامرون»^۹ نخستین بار برای اشاره به علم روایت، از اصطلاح روایت‌شناسی استفاده کرد. با رویکرد روایت‌شناسی نسبت به متن، می‌توان واقعیت‌های نهفته در

متن را استخراج، و تفسیری کلی از آن ارائه کرد. از این منظر، روایت‌شناسی به عنوان نوعی روش تحقیق کیفی نگریسته شده و مورد استفاده قرار می‌گیرد. با این دیدگاه، روایت‌شناسی به پژوهشگر در سامان‌بخشی به ساختار و الگوهای روایت کمک کرده و بدین ترتیب بیان، بازشناخت و تفسیر آن را ممکن می‌سازد.

روایت‌شناسی براساس تفکیک تاریخی که مک‌کاریک^{۱۰} ارائه داده است، به سه دوره عمده پیشاساختارگرایی (تا سال ۱۹۶۰ م)، ساختارگرایی (۱۹۶۰ تا ۱۹۸۰ م) و پساساختارگرایی (از سال ۱۹۸۰ م به بعد) تقسیم شده است. دوره پیشاساختارگرا به اندیشه‌های افلاطون و ارسطو در خصوص بازنمایی و نقل بازمی‌گردد. در ساختارگرایی، تمرکز و توجه بر خود متن و آنچه در متن بازتاب یافته، قرار دارد و هرگونه چشم‌انداز از خارج از متن، در مرتبه دوم اهمیت قرار می‌گیرد. ساختارگرایان در جست‌وجوی ساختار مشترک در متون هستند. از مهم‌ترین اندیشمندان این دوره می‌توان به ولادیمیر پراپ^{۱۱} و ژرار ژنت^{۱۲} اشاره کرد. پساساختارگرایی، رویکردی جدید و متأخر است که با نگاه انتقادی، مرزهایی فراتر از روایت‌های ادبی صرف بنا می‌نهد. آن‌ها معتقدند معنای متن در فرایندی تفسیری به دست می‌آید. ژاک دریدا^{۱۳} از مهم‌ترین اندیشمندان پساساختارگراست (مارتین، ۱۳۸۲: ۴۰). به نظر می‌رسد روایت، جان‌مایه هرگونه هنری است. همه هنرها از نقاشی و تندیس‌سازی تا شعر و داستان‌گویی و نمایش و سینما، هریک به گونه‌ای به کار روایت جهان یا بخش‌ها و زاویه‌هایی از آن مشغول‌اند. بازنمایی جهان از طریق زبان ادبی یا تصویری- که در میانه آن یک یا چند شخصیت، درون مکان و زمان مشخص قرار می‌گیرند- تعریفی است که ساختارگرایان از روایت ارائه می‌کنند (پرینس، ۱۳۹۱: ۵۵). بارت معتقد است که «روایت، از یک موقعیت آغاز می‌گردد، دچار تحولاتی می‌شود و در نهایت با یک موقعیت جدید پایان می‌پذیرد» (Barthes, 1977: 81). در این‌جا منظور از روایت در هر متن و اثری، تفسیر، قصد و منظوری است که هنرمند به شکلی واضح و ملموس از زندگی ارائه کرده و در اثرش قرار می‌دهد. این عرضه جز با نظمی که از جزئیات و اجزا به دست می‌آید، قابل دسترسی نیست؛ و روایتگر (نویسنده، نقاش، راوی و...)، برای زایش این ساماندهی، علاوه بر آنچه به عنوان قواعد و قوانین فرا می‌گیرد، باید اصول معین و نظم و ترتیب مشخصی را در اثرش به کار گیرد. براساس همین اصول معین و نظم و ترتیب اتخاذشده از سوی راوی است که می‌توان در نهایت، ساختاری اساسی را در مجموعه آثار او مشخص کرد.

در پایان می‌توان گفت که روایت چه به صورت مستقیم و چه به صورت غیرمستقیم، ارتباط عمیق و دقیقی با بسیاری از وجوه زندگی و تجربه زیسته انسان‌ها دارد؛ همانند آنچه که آسابرگر^{۱۴} بیان می‌دارد: «انسان‌ها از سویی توانایی درک جهان و از سویی دیگر، سخن گفتن درباره آن را در قالب روایت دارند» (آسابرگر، ۱۳۸۰: ۴۶). در این پژوهش منظور از روایت، چگونگی بازنمایی موضوع از دید نقاش، در به تصویر کشیدن مکان و زمان مورد نظر است؛ یعنی طرز بیان کردن و به تصویر کشیدن فارغ از داستان.

۵- «دیدگاه روایی» پل سیمپسون

سیمپسون از فعالان حوزه سبک‌شناسی و زبان‌شناسی انتقادی و از اندیشمندان ساختارگراست. دیدگاه روایی، از موضوعاتی است که سیمپسون با دقت و اسلوبی خاص آن را بررسی کرده است. سیمپسون، میزان دخالت راوی در عمل روایت کردن را «دیدگاه روایی» تعریف کرده و آن را به سه بخش جزئی‌تر: دیدگاه مکانی^{۱۵}، دیدگاه زمانی^{۱۶} و دیدگاه روان‌شناختی^{۱۷} تقسیم می‌کند (Fowler, 1996: 127). دیدگاه مکانی، بیانگر موضع راوی داستان است. دخالت راوی در گزینش زاویه دید در چارچوبی جانب‌دارانه، سطوح مختلفی را در دیدگاه مکانی به وجود می‌آورد. منظور از دیدگاه زمانی، اشاره راوی به زمانی خاص (تقویمی/گذشته‌نگر و...)، نمایشی از سیر زمان و در نتیجه ایجاد احساسی متمایز در مخاطب، از دریافت زمان (تندی/کندی) در اثر است. در نهایت، هدف از دیدگاه روان‌شناختی، پرداختن به لحن روایی در روایت است. دیدگاه روان‌شناختی سیمپسون، با دخالت آگاهی و شناخت راوی در رویدادهای روایت‌شده و شیوه‌های

خاص بیان، معنا می‌شود (Simpson, 1993: 92). او تأکید می‌کند که مداخله‌ی راوی در گزینش و انتخاب خاص، در قالب و چارچوبی جانب‌دارانه صورت می‌پذیرد. با تحلیل و سنجش سه دیدگاه مستقر در روایت، سیمپسون معتقد است که می‌توان به تحلیلی از نوع دیدگاه ایدئولوژیکیِ راوی نیز رسید (خادمی، ۱۳۹۱). سیمپسون هم‌چنین بیان می‌دارد که آفریننده‌ی متن نوشتاری و گفتاری، با تدوین سبکی ویژه، خوانش‌های موردنظر خود از روایتِ خاص را در اولویت قرار داده و روایت‌شنو را در مسیر دلخواه خود برای دریافت روایت شخصی راهنمایی می‌کند (Simpson, 2004: 137). این ارزش‌گذاری و نگاه جانب‌دارانه‌ی مؤلف، همان «کانونی‌سازی»^{۱۸} در دیدگاه ژنت است (احمدی، ۱۳۸۰: ۹۳).

۶- پیشگامان نقاشی معاصر ایران

برای تأثیرپذیری‌های هنر ایران از هنر دیگر بلاد، نمی‌توان نقطه‌ی شروع مشخصی را در نظر گرفت. فقط می‌توان گفت که هنر ایران همواره تحت تأثیر خارج از مرزهای خود بوده، هرچند که هرگونه تأثیرپذیری را در فرهنگ خود، مستحیل کرده است. اما در دوره‌ی قاجاریه، این تأثیر و اعمال قدرت چنان شدت یافت که در نهایت به یکی از تعیین‌کننده‌ترین عوامل در کیفیت هنر ایران تبدیل شد (افسریان، ۱۳۹۵: ۶۱۸). شروع حرکت‌های سنت‌شکن در نقاشی معاصر ایران را می‌توان با فعالیت‌های کمال‌الملک بررسی کرد. تأسیس مدرسه‌ی هنری صنایع مستظرفه در سال ۱۲۷۸ ش توسط او، و تربیت نقاشان طبیعت‌پرداز در طول دو دهه، هنرمندانی را پرورش داد که آثارشان با سنت‌های نقاشی ایرانی (نگارگری) فاصله‌ی بسیاری داشت. اوایل دهه‌ی بیست شمسی در ایران، اوضاع سیاسی تغییر کرد و به تبع آن، تحولاتی در فضای فرهنگی و هنری ایجاد شد. ترجمه و انتشار کتاب‌های غربی برای یافتن راه‌های جدید، جامعه‌ی روشن‌فکر ایران را با اشتیاق فراوان به خود مشغول کرد. خارج (غرب)، شیوه‌ی نگاه‌کردن ایرانیان و همچنین شیوه‌ی دیده‌شدن‌شان را تغییر داد. نقاشی دیگر صنعت مستظرفه نبود، بلکه بخشی از هنرهای زیبا شده بود. مدرسه‌ی صنایع مستظرفه تعطیل شد و به‌دنبال آن، «هنرکده‌ی هنرهای زیبا» در سال ۱۳۱۹ ش هماهنگ با برنامه‌های آموزشی بوزار پاریس، در تهران گشایش یافت. اینجاست که صورت از محتوا جدا می‌شود؛ هنر، شکل را می‌سازد و محتوا، بر عهده‌ی دولت است. کار هنر می‌شود ترجمه براساس متن مبدأ (اروپا) و بی‌اعتنا به متن مقصد (ایران) (همان: ۶۲۵). سال‌های دهه‌ی ۱۳۲۰ ش، هرچند با کشمکش و جدل سنت‌گرایان و نوگرایان همراه بود، در نهایت این نوگرایان بودند که غلبه کردند (ملکی، ۱۳۹۰: ۲۷). یکی از نتایج این تغییرات، حرکت‌های هنری نو در میان هنرمندان جوان، بدون پشتوانه‌ی فرهنگی و ملی بود. بدین ترتیب و به تعبیری، «خارج»، هنر ایران را از هم گسیخت (افسریان، ۱۳۹۵: ۶۱۹). این جریان را می‌توان در آثار نخستین گروه هنرمندان آکادمیک ایران، به‌عنوان اولین گروه فارغ‌التحصیلان دانشکده‌ی هنرهای زیبا مشاهده کرد. آن‌ها براساس آنچه آموخته بودند، طبیعت‌گزینی را سرمشق قرار داده و بیشترین تأکید را بر وجه نوگرایی در آثارشان داشتند. کسانی چون جواد حمیدی، جلیل ضیاءپور، حسین کاظمی و محمود جوادپور، اولین نسل پیشگامان نقاشی نوگرا در نقاشی معاصر ایران هستند که در سال ۱۳۲۴ ش از دانشگاه فارغ‌التحصیل شده و به فعالیت پرداختند. علاوه بر نقاشان ذکرشده، می‌توان به نام‌هایی همچون احمد اسفندیاری و منوچهر یکتایی نیز اشاره کرد. این نقاشان در همان سال که مصادف با ۱۹۴۶ م است، به اروپا رفتند و با هنر مدرن غرب از نزدیک آشنا شدند. جلیل ضیاءپور در راستای دغدغه‌های فراوانش درخصوص پیوند هنر سنتی ایران و هنر مدرن، «انجمن خروس‌جنگی» را تأسیس کرد و مجله‌ای را نیز با همین نام در سال ۱۳۲۸ ش منتشر ساخت (ملکی، ۱۳۹۰: ۲۹).

نقاشان نوگرای ایران آثارشان را در انجمن‌های فرهنگی وابسته به سفارتخانه‌های خارجی در ایران برپا می‌کردند؛ تا این‌که در سال ۱۳۲۸، اولین نگارخانه‌ی نقاشی در ایران، به نام «آپادانا» توسط محمود جوادپور و آجودانی، با هدف آشناکردن مردم با هنر نو، در تهران تأسیس شد. مجله‌ی خروس‌جنگی و گالری آپادانا، هردو محلی برای بیان اندیشه‌های نو و تقابل با هنر سنت‌گرا و ملی شدند (پاکباز و امدادیان، ۱۳۸۳: ۵۳). سمت‌وسوی این اندیشه‌ها و دستاوردهای نو، بیشتر در جهت شناخت نوینی در تکنیک و اجرا بود. نقاشی نوگرای ایرانی به سرعت از بستر فرهنگی خود خارج شد و از آن

فاصله گرفت. با وجود حمایت‌های دولتی در برگزاری دوسالانه‌ها و برگزاری نمایشگاه‌های نقاشی در خارج از کشور، نقاشی نوگرای ایرانی هم‌چنان بدون تکلیف و سرگردان به راه خود ادامه می‌داد. روند نقاشی در دهه ۲۰ و ۳۰ با سردرگمی، بی‌هدفی، دنباله‌روی بدون شناخت از مکاتب غربی و بیش از همه، بی‌هویتی همراه بود. بدین ترتیب با این نوع روایتگری جدید و کاملاً متفاوت با گذشته، نقاشی معاصر ایران دچار رکودی شد که تا به امروز نیز آسیب‌های آن پابرجاست.

۷- نسبت متن ادبی و متن تصویری

در تبیین و تعمیم نظرات سیمپسون، لازم است به روشنگری در خصوص رابطه متن ادبی و تصویر تجسمی (متن تصویری) پرداخته شود. در این پژوهش، یک رابطه قیاسی میان هنرهای کلامی و تصویری، مورد توجه و اهمیت قرار گرفته است. «نظریه قیاسی» به ترجمه‌پذیری کلام و تصویر به یکدیگر تأکید دارد. این نظریه، نظریه‌ای قدیمی درخصوص ارتباط متن و تصویر است که نزدیکی و نوعی خویشاوندی و شباهت در نقاشی و شعر را عنوان می‌دارد؛ به مانند سخن زئوس سیمونیدسی^{۱۹} که معتقد بود «شعر، تصویر ناطق است و نقاشی، شعری صامت» (اقبالی، ۱۳۹۵: ۱۰۶). در این جا می‌توان برای هر عامل مؤثر در متن، معادل تصویری آن را تعیین کرد. همان‌گونه که درخصوص عوامل مؤثر در شکل‌گیری یک متن، به موضوع^{۲۰}، مضمون^{۲۱} (درون‌مایه)، موتیف^{۲۲} و لحن^{۲۳} اشاره شده است، این موارد را می‌توان در تصویر نیز یافت. موضوع، درون‌مایه را تصویر کرده و مشتمل بر هرآن چیزی (رویدادها، رخدادها) است که در آفرینش داستان دخیل هستند. می‌توان موضوع را قلمرویی تعریف کرد که در آن خلاقیت، مجال نمایش درون‌مایه را می‌یابد (میرصادقی، ۱۳۸۵: ۲۱۷). معمولاً موضوع در یک کلمه قابل بیان است؛ مانند اینکه نویسنده و نقاش برای انتقال پیام خود، از موضوع مشخصی مثل جنگ، باغ، طبیعت و... استفاده می‌کنند. مضمون یا درون‌مایه، اصلی‌ترین ایده و فکر مسلط در هر متن و اثر ادبی است. به عبارتی، این مضمون است که راوی آن را به‌عنوان فکر و اندیشه حاکم در اثر خود تعریف کرده و همین درون‌مایه اثر است که جهت فکری و ادراکی مؤلفش را نشان می‌دهد (میرصادقی، ۱۳۸۵: ۱۷۴)؛ مثلاً اینکه در یک متن از موضوع جنگ، مضمون مهربانی و عدم خشونت قصد شود، یا اینکه از موضوع طبیعت، قصد و منظوری عرفانی یا انسانی مورد نظر قرار گیرد. موتیف، دربرگیرنده عنصری تکرارشونده در اثر ادبی است که می‌تواند شامل موضوع، اندیشه، درون‌مایه و هر عنصر دیگری باشد (داد، ۱۳۷۵: ۱۳۱). موتیف، عنصر تکرارشونده (یک کلمه، ترکیب خاص و...) در یک متن مشخص یا در مجموعه متون یا تصاویر یک نویسنده یا هنرمند است. برای مثال، تکرار کلمه «رند» در شعر حافظ، یا رنگ قرمز در نقاشی دوره قاجاریه، موتیف این متون و تصاویر هستند. لحن را می‌توان مترادف با نوع برخورد راوی نسبت به موضوع در نظر گرفت؛ مانند لحن صدای گوینده‌ای که ممکن است طرز برخورد و مواجهه‌اش با موضوع و مخاطبش را به‌گونه‌ای رسمی یا تحقیرآمیز نشان دهد (میرصادقی، ۱۳۸۵: ۲۱۷). سیروس شمیسا در توضیح لحن، به ایجاد فضا در کلام، و تلقی راوی (نویسنده/گوینده) از موضوع -که در حالت بیان وی شکل می‌گیرد- اشاره می‌کند. هم‌چنین او معتقد است که لحن، مفهومی نزدیک به سبک دارد (شمیسا، ۱۳۹۵: ۱۵۰)؛ مانند لحن آثار نویسندگان سوررئالیسم یا لحن هنرمندان امپرسیونیست. در جدول شماره ۱-، می‌توان تطبیق عناصر مشترک میان متن ادبی و متن تصویری را به‌طور خلاصه مشاهده کرد.

جدول ۱- تطبیق عناصر مشترک در متن و تصویر، منبع: نگارنده

متن ادبی (داستان، شعر و...)	متن تصویری (نقاشی، عکس و...)	
پدیده‌ها و حادثه‌هایی که داستان را می‌آفریند و درون‌مایه را تصویر می‌کند.	پدیده‌ها و حادثه‌هایی که تصویر را می‌آفریند و درون‌مایه را مجسم می‌سازد.	موضوع
فکر اصلی و مسلط هر اثر ادبی	فکر اصلی و مسلط هر اثر تجسمی	مضمون
موضوع، اندیشه، درون‌مایه، یا عناصر دیگری که در اثری ادبی تکرار می‌شود.	موضوع، اندیشه، درون‌مایه، یا عناصر دیگری که در تصویر با فرم، رنگ، فضا، تکنیک و... تکرار می‌شود.	موتیف
طرز برخورد نویسنده نسبت به موضوع اثر / مفهومی نزدیک به سبک ادبی	طرز برخورد هنرمند نسبت به موضوع اثر / مفهومی نزدیک به سبک تجسمی	لحن

۸- تبیین «دیدگاه روایی» سیمپسون

هر تصویر، مستلزم یک مصور است و از این رو در مطالعه روایت تصویری باید دو مؤلفه را در هر رویداد تصویری تحلیل کرد: هنرمند (نقاش) و روایت. در مراحل اندیشگی و اجرایی تصویر، نقاش با گزینش ممتاز و متمایز، که جزئیات بسیار مکانی و زمانی دارد، چشم‌انداز خود را برمی‌گزیند و روایت خود را به تصویر می‌کشد. این چشم‌انداز، همان زاویه دید است. مسلماً انتخاب زاویه (زاویه‌های) دیدی که تصویر با آن روایت می‌شود، مهم‌ترین تصمیمی است که یک هنرمند باید بگیرد؛ چون بر نحوه واکنش عاطفی و اخلاقی مخاطبان به تصویر، و کنش آن‌ها تأثیر مستقیم می‌گذارد. همان طور که اشاره شد، سیمپسون با بررسی دقیق و ساختارمند زمان روایت، میزان نزدیکی یا دوری راوی از رخدادها در داستان را تبیین می‌کند. او غرض خود از زمان در روایت را همراه‌شدن، و متأثر شدن خواننده یا بیننده از سیر زمانی وقوع رویدادها (تندی/کندی)، در سیری از زمان تعریف می‌کند. بر همین مبنا سیمپسون معتقد است «ورود به دنیای ذهنی و خیالی راوی از طریق بررسی زمان و مکان روایتی که طرح و خلق کرده است، برای خواننده و بیننده میسر می‌گردد» (Simpson, 1993: 14). به این ترتیب می‌توان دیدگاه مکانی و دیدگاه زمانی سیمپسون را براساس تعاریف گفته‌شده، برای تصویر شرح داد. دیدگاه مکانی در تصویر، اشاره به مکان وقوع روایت، محل و مکان‌مندی موضوع روایت‌شده دارد؛ مانند تصویری که موضوعش طبیعت تصویرشده در باغ یا جنگل است که در مورد باغ، با یک زاویه دید محدود، و برای جنگل، با افقی وسیع‌تر بیان شده است. سیمپسون نیز مکان روایت را با زاویه دید، پیوند زده است (Ibid: 23). پس اولین دریافتی که از یک تصویر برای مخاطب شکل می‌گیرد، موضوع مکانی آن است که می‌تواند مستقیم به مکان روایت، مرتبط یا غیرمرتبط باشد؛ مانند آنچه در متون رئالیستی مشاهده می‌شود که اگر با فضای یک اتاقی مواجه می‌شویم، بقیه عناصر نیز مرتبط با این فضا روایت می‌شوند. در پرده نقاشی نیز مکان‌مندی موضوع یا عدم تعریف مکان مشخص در تصویر، نتایج لحنی و سبکی متفاوتی را به همراه خواهد داشت. مکان‌مندبودن نقاشی، تحلیل دیگر عناصر و فرم‌ها را برای مخاطب سهولت می‌بخشد و درعوض، تعریف نامشخص از مکان در تصویر، می‌تواند دریافت را برای مخاطب بغرنج سازد. اما آنچه در هر نوع روایت مربوط به مکان مطرح است، تناسب عوامل درونی در دیدگاه مکانی است. اگر مکان روایت‌شده واقعی است، عوامل بعدی در روایت نیز باید واقعی ترسیم شوند و اگر مکانی غیرواقعی ترسیم می‌شود، دیگر عناصر تصویر نیز غیرواقعی روایت خواهند شد. در این حالت راست‌نمایی اثر نه به واقعیت جهان بیرون، بلکه به جهان متن (یعنی آنچه مد نظر راوی است) بازمی‌گردد (احمدی، ۱۳۹۱: ۲۴۶). البته توجه به این نکته ضروری است که در شکل‌گیری لحن روایی، گاهی نیز روایت‌هایی با دیدگاه مکانی متفاوت، اما متناسب و موفق بیان می‌شود.

در خصوص دیدگاه زمانی در متن و نوع ارتباط آن با تصویر، توضیح چند نکته ضروری است. زمان در روایت ادبی، تأثیری است که خواننده از سیر زمانی، یعنی تندی و کندی وقوع حوادث در محدوده زمانی مشخص روایت دریافت می‌کند. طرح زمان در تصویر به گونه‌ای مشخص، با زمان در واقعیت (تقویمی) یا تخیل (گذشته‌نگر، آینده‌نگر و...) مرتبط می‌شود؛ مانند تصویر باغی در شب یا خانه‌ای در لحظه غروب خورشید. این دو تصویر متفاوت از لحاظ زمانی، مخاطب را با دو وجه از زمان روبه‌رو خواهد کرد؛ تصویر شب، بیننده را با سیر زمانی طولانی‌تری نسبت به لحظه غروب آفتاب (لحظه‌ای آنی و زودگذر) مواجه می‌کند. دیدگاه زمانی در تصویر نیز مانند دیدگاه مکانی، باید از تناسب درونی و هماهنگی با روایت نقاش برخوردار باشد. در حالتی که این تناسب بر هم خورده و با وحدت کل تصویر و لحن هنرمند در تضاد نباشد، می‌توان دیدگاه زمانی را به‌درستی دریافت کرد. مواجهه با تصویر طبیعت بی‌جانی روی میز در یک ظهر آفتابی، حامل پیام متفاوتی از تصویر یک گلدان با ساقه‌ای خشک‌شده در شبی زمستانی است که از پنجره اتاق تصویر شده است. دیدگاه زمانی در تصویر هم‌چنین می‌تواند علاوه بر سیر زمان، اشاره به یک لحظه، یا لحظه‌ای خاص باشد که نقاش آن را دراماتیزه کرده است؛ مانند بسط و گسترش لحظه چیدن میوه از درخت یا نشان‌دادن هم‌زمان چند اتفاق و لحظه‌های متفاوت در یک کادر در پرده نقاشی. در ساختار تصویری (در سینما بیشتر معمول است)، رنگ قهوه‌ای و سیاه‌وسفید تصویر، اشاره به زمان گذشته دارد. بنابراین می‌توان چنین نتیجه گرفت که دیدگاه زمانی در تصویر، به سه نکته اشاره دارد: زمان وقوع روایت (صبح، شب و...)، کندی و تندی سیر روایت، و در نهایت زمان خاص روایت (مثلاً اینکه روایت گذشته‌نگر باشد و یادمان‌هایی از گذشته را یادآوری کند یا به زمان حال و اتفاقات لحظه واقعی زیست هنرمند اشاره کند و...). توضیح این نکته ضروری است که در خوانش متن ادبی و متن تصویری، این تفاوت وجود دارد که مخاطب در متن تصویری، به‌صورت یک‌جا و باهم تمام عناصر را در اختیار دارد، اما در متن ادبی، اجزا و عوامل متن آرام‌آرام و در سیر پیشرفت متن به مخاطب می‌رسد. به بیان دیگر، متن ادبی از جزء به کل، و متن تصویری از کل به جزء سیر می‌کند. در تاریخ هنر نقاشی نیز در یک نگاه کلی می‌توان دیدگاه‌های مکانی و دیدگاه‌های زمانی متفاوتی را مشاهده کرد که خارج از تمرکز موضوعی این پژوهش است. نکته مهم دیگر در پایان این بحث، استفاده از مکان‌ها و زمان‌های متنوع در تصویر است که می‌تواند به لحن روایی هنرمند کمک شایانی کند. در جدول شماره ۲، به تطبیق دیدگاه روایی سیمپسون در متن و تصویر اشاره شده است.

جدول ۲- تطبیق دیدگاه روایی سیمپسون در متن ادبی و تصویر تجسمی، منبع: نگارنده

دیدگاه مکانی	دیدگاه زمانی	دیدگاه روان‌شناختی (لحن روایی)
متن ادبی	موضع راوی داستان/ زاویه دید	سیر زمانی رویدادها و کندی و تندی وقوع آن‌ها در داستان
تصویر تجسمی	موضع مکانی و موضوع تصویر (اتاق، طبیعت، خیابان و...) / زاویه دید	زمان نشان‌داده‌شده برای مکان تصویرشده در کادر (صبح، غروب و...)، تندی و کندی سیر زمانی / اشاره به یک یا چند لحظه زمانی (گذشته، حال و...)

۹- تطبیق و تحلیل «دیدگاه روایی» سیمپسون در آثار پیشگامان نقاشی معاصر ایران

اکنون با طرح مقدمات ذکرشده، دیدگاه روایی سیمپسون در آثار پیشگامان نقاشی معاصر ایران (دهه ۲۰ تا ۳۰ شمسی) شرح و بسط داده می‌شود. نخست به آثار جلیل ضیاءپور به‌عنوان اولین هنرمند نقاش پیشگام در نقاشی معاصر ایران در

دهه ۲۰ شمسی پرداخته می‌شود. ضیاءپور درصدد برآمده بود که مبانی صوری نقاشی ایران را دگرگون کند. او قصد و پیام اثرش را از این دگرگونی‌ها، تکیه بر ظرفیت فرهنگ بومی ایران که هم‌چنان زنده است، می‌دانست؛ فرهنگ بومی و اصیلی که به عقیده او با زبان نقاشی جهان نیز سازگاری دارد. ضیاءپور، تعالی و رشد فرهنگ هنری ایران را در گرو این سازوکار می‌دانست (مجبایی، ۱۳۷۶: ۷). در آثار اولیه ضیاءپور، برخی موضوعات بومی با شیوه‌ای شبه-کوبیستی تلفیق و به اجرا درآمده است. تصویر «چادرنشینان قوچانی» به‌زعم او، حرکتی در جهت پیوندی میان کوبیسم و هنر سنتی ایرانی است (تصویر ۱). در این دوره با استفاده از پالت رنگی خاص شامل: قرمز، آکر و قهوه‌ای سینا^{۲۴} و به‌کارگیری چکیده‌نگاری فرمی، آثاری اجرا کرده است. در ترکیب‌بندی این مجموعه از آثار ضیاءپور، واحدهای مربع‌شکل (برگرفته از کاشی‌کاری)، بنیادی‌ترین عامل در شکل‌دهی به آثار هستند. در تصویر ۲-، ساختاری از لحاظ فرمی منظم دیده می‌شود که در قسمت‌هایی به‌واسطه رنگ، فعال و پویا شده است (تصویر ۲). ضیاءپور این آثار را در ادامه نقطه‌نظرات خود در زمینه تحول زبان نقاشی نوگرا براساس میراث ملی که در مجامع هنری ارائه می‌کرد، به اجرا درآورده است (ضیاءپور، ۱۳۲۸: ۴). از منظر دیدگاه مکانی، آنچه در اثر «چادرنشینان قوچانی» (تصویر ۱) دریافت می‌شود، اشاره به ماهیت زیست موضوع مورد اشاره در تصویر است؛ چنان‌که هنرمند براساس عدم تعین چادرنشینان و متغیربودن جغرافیا و مکان در زیست آن‌ها، تصویری سیال از مکان را در اثر خود به نمایش گذاشته است. این سیالیت مکان با بهره‌گیری هنرمند از تقسیم‌بندی پس‌زمینه و اشاره به یک لحظه زمانی خاص (غروب یا بامداد) شکل گرفته است. در اینجا دیدگاه زمانی، متناسب با لحن روایی و سبک و روش اجرایی هنرمند و بیان اثر هنری است؛ یعنی همان گونه که در دیدگاه مکانی با خلاصه‌سازی همراه است، دیدگاه زمانی نیز چکیده و لحظه‌ای خاص را متناسب‌سازی و بیان داشته است. آثار نوگرای جلیل ضیاءپور در ترسیم دیدگاه مکانی و دیدگاه زمانی، موفق عمل کرده و توانسته به لحن روایی مشخص و ممتازی دست یابد. همان‌طور که در تبیین دیدگاه روایی سیمپسون اشاره شد، رسیدن به لحن روایی مشخص در متن، ارتباط تنگاتنگی با ترسیم صحیح و هماهنگ دیدگاه مکانی و زمانی دارد که در آثار ضیاءپور به‌گونه‌ای شخصی و درست صورت گرفته است.

تصویر ۱ (راست) - جلیل ضیاءپور، چادرنشینان قوچانی، رنگ‌روغن روی بوم، موزه هنرهای زیبای پاریس

منبع: کشمیرشکن، ۱۳۹۴: ۶۱.

تصویر ۲ (چپ) - جلیل ضیاءپور، آقام حنا می‌بندد، رنگ‌روغن روی بوم، موزه هنرهای معاصر

منبع: کشمیرشکن، ۱۳۹۴: ۶۳.

از دیگر هنرمندان نوگرا و پیشگام در نقاشی معاصر ایران، جواد حمیدی است. او فارغ‌التحصیل و بعدها استاد دانشکده هنرهای زیبا بود که نقش مهمی در تعلیم و تربیت نسل بعدی مدرنیست‌های ایرانی داشت. آمیخته‌ای از نقاشی طبیعت‌گرای کمال‌الملکی در هم‌نشینی با گرایش‌های مدرنی مانند امپرسیونیسم و اکسپرسیونیسم از نقاشی غرب، ساختار آثار تجربه‌گرای حمیدی را در طول دوره‌های مختلف (تصویر ۳) تشکیل می‌دهند. همین خصلت در آثارش، طبقه‌بندی

کارهای او را در یک شیوه خاص و شخصی دشوار می‌کند؛ زیرا پیوسته در میانه نوعی رئالیسم نمادین، اکسپرسیونیسم رمانتیک و انتزاع‌گرایی، در نوسان بوده است (کشمیرشکن، ۱۳۹۴: ۶۶). آثار حمیدی، حرکتی آرام‌تر را در وجه نوگرایی به‌نمایش می‌گذارد. توجه به موضوع و تغییرات اندک در رنگ‌پردازی و تا حدودی وفاداری به سطح دوبعدی زمینه، هم‌چنان رابطه آثارش با سنت نگارگری ایرانی را حفظ کرده است. جواد حمیدی در انتخاب دیدگاه مکانی، بخش زیادی از آثارش را به مکانی مشخص و با زوایای دید متنوع (تصویر ۳) مانند زاویه‌دیدی که کمی بالاتر از حد معمول انتخاب شده اختصاص می‌دهد. در رابطه با دیدگاه زمانی نیز در آثار حمیدی، تنوع مشاهده می‌شود. در تصویر ۳، به‌واسطه اهمیت زمان در انجام گلاب‌گیری، نقاش نیز به این امر توجه نشان داده و لحظه‌ای آفتابی را تصویر کرده است. نشان‌دادن چند مرحله چیدن گل در تصویر نیز مخاطب را با سیری از زمان مواجه می‌کند. به‌نظر می‌رسد در آثار حمیدی، دلیل ایرانی‌تربودن یا لحن ایرانی‌تر آن‌ها می‌تواند ریشه در انتخاب تا حدودی درست و مبتنی بر سنت‌های گذشته نقاشی ایران (مانند: موضوع مشخص، نگاه دوبعدی، رنگ‌های تخت، روایتی از سیر زمان و...) باشد. از منظر دیدگاه روایی سیمپسون، اثر حمیدی (تصویر ۳) دارای ارتباط با دیدگاه روان‌شناختی بوده و منتهی به آن شده که لحن روایی ممتاز و شخصی را به‌همراه داشته باشد.

تصویر ۳- جواد حمیدی، گلاب‌گیران، رنگ‌روغن روی بوم، موزه هنرهای معاصر تهران
منبع: کشمیرشکن، ۱۳۹۴: ۶۶.

محمود جوادپور که به اهمیت فرهنگ بومی باور داشت، در آثارش علاوه بر تجربیات مدرنیستی، به استفاده از شیوه‌های معمول چون چهره‌سازی (تصویر ۴) و کاوش و جست‌وجو در زندگی انسان‌ها پرداخته است. بسیاری از آثار جوادپور در حد واسطه کلاسیک‌گرایی و مدرنیسم نوپا قابل‌بررسی هستند. در رویکردی دیگر، تجربه‌گری جوادپور با تأثیرپذیری از نگارگری ایرانی در نقاشی‌هایش قابل‌مشاهده است (تصویر ۵). در اثر تصویر شماره ۵، دیدگاه روایی مبتنی بر نگاه گذشته‌نگر صورت‌بندی شده است. آثار جوادپور در سبک اجرایی، لحنی متأثر از آثار پست‌امپرسیونیسم و اکسپرسیونیسم اروپایی دارد. تغییرات جزئی در رنگ‌های واقعی (تصویر ۴) باعث بروز دیدگاه زمانی متفاوت در آثارش شده است؛ در تصویر ۴، نقاش، مدل خود را با قرارگیری در بالکن و استفاده از صحنه‌پردازی پس‌زمینه با خانه‌هایی با چراغ‌های روشن که به زمانی از غروب آفتاب و شب اشاره دارد، تصویر کرده است. تغییر رنگ در قسمت پوست فیگور نقاشی‌شده، حالتی روان‌شناسانه و درونی به موضوع نقاشی داده است. در این تصویر، فاصله نزدیک با مدل ترسیم شده، که جایگاه و زاویه‌دید نقاش را بسته و با تأکید بر مدل به‌نمایش می‌گذارد. مکان روایت با افق دید محدود به مخاطب عرضه و لقاء شده است. عدم حجم‌پردازی رنگ‌ها و سطوح، تداعی‌کننده نگارگری ایرانی است؛ هرچند که تغییر اندازه

سطوح و گزینش دور و نزدیک در تصویر (پرسپکتیو) مغایر با سنت‌های تصویری گذشته است. تصویر ۶- با عنوان «کوچ»، روحیه ملّی و سرخوشی زندگی سنتی را در یک نگاه به مخاطب منتقل می‌کند. این اثر از لحاظ موضوع، بسیار نزدیک به اثر ضیاءپور (تصویر ۱-) است که اهمیت فرهنگ سنتی و فولکلور ایران تصویر شده است. زمینه و مسیر حرکت کوچ، مملو از خاکستری‌های رنگی خاموش و بی‌جان است؛ رنگ‌هایی که تداعی‌کننده زمانی خاص (فصل، روز، هوای بارانی و...) در دیدگاه زمانی تصویر است. زاویه دید از بالا و کلی (در مقابل تصویر ۴)، دیدگاه مکانی را با افق و منظری وسیع به نمایش گذاشته است. اشاره به سیر زمانی به واسطه فیگورهای ترسیم شده در پس‌زمینه و در ادامه فیگورهای پیش‌زمینه، مخاطب را با سیری از زمان در تصویر همراه می‌کند؛ هرچند که این سیر زمان با شگردهای پرسپکتیو خطی (اندازه فرم‌ها) و جوی (تغییر فام رنگی)، شکل گرفته است. لحن روایی در تصویر ۴، بیشتر مبتنی بر دیدگاه روان‌شناختی و شخصی‌ست، در حالی که تصویر ۶، لحن روایی را در نمایش سیری از زمان به نمایش گذاشته است.

تصویر ۴ (راست) - محمود جوادپور، بدون عنوان، ۱۳۲۷ ش، رنگ‌روغن، موزه هنرهای معاصر تهران

تصویر ۵ (وسط) - محمود جوادپور، رامشگران، ۱۳۳۷ ش، چاپ لیتوئوم، موزه هنرهای معاصر تهران

تصویر ۶ (چپ) - محمود جوادپور، کوچ، رنگ‌روغن روی فیبر، مجموعه خصوصی، منبع: URL1

چنین بهره‌گیری از تکنیک و سبک اجرایی، در آثار احمد اسفندیاری، منوچهر یکتایی و مهدی ویشکایی نیز به چشم می‌خورد. احمد اسفندیاری سال‌ها نقاشی‌هایی به رنگ آبی و سبز کشید و به همین دلیل «نقاش آبی‌ها» خوانده می‌شود (ملکی، ۱۳۹۰: ۳۲). اسفندیاری برخلاف بیشتر نقاشان که خطوط دور شکل‌ها را با رنگ سیاه مشخص می‌کنند، خطوط کناره‌ها را پهن و به رنگ آبی می‌گذارد. نقاشی‌های او یادآور پارچه‌های باتیک هستند (همان). طبیعت ایران، روستاها و مناظر کشاورزی، موضوعات رایج در آثار اسفندیاری هستند. کارهای اولیه او در دهه ۱۳۲۰، حاکی از علاقه‌اش به شیوه‌های متفاوت و مدرنی چون فوویسم، کوبیسم و آرفیسم بود (کشمیرشکن، ۱۳۹۴: ۷۵). اسفندیاری برای ایرانیزه ساختن نقاشی‌هایش، تلاشش را به کاربرد فرم‌های منحنی و زاویه‌دار و گاه نقوش تزئینی معطوف کرد. آثار اسفندیاری از نظر دیدگاه مکانی در دوره‌های اول کاری‌اش قابل‌شناسایی‌اند و دارای مکان‌مندی مشخص (تصاویر ۷ و ۸) هستند. رنگ‌ها نیز که در بخشی از آثار (تصاویر ۷ و ۸)، دیدگاه زمانی مشخصی را روایت می‌کنند، در مجموعه آثار اسفندیاری با یک نوع رنگ شخصی (تتالیته‌های آبی) و بدون ارجاع‌دهی به زمان مشخص، روایت می‌شوند.

در تصویر ۷، اسفندیاری دیدگاه مکانی امامزاده را با زاویه دید و حرکتی از پایین به بالا تصویر می‌کند. رنگ نارنجی درون درگاه امامزاده، روشن و زنده به نظر می‌آید و تداعی گر نوری در غروب است. پویایی خطوط ترسیم‌شده تیره‌رنگ، حالتی مشوش و پرحرکت را تداعی می‌کند که با موضوع امامزاده که وجهی آرامش‌بخش دارد، به لحن روایی منسجمی منتهی نشده است. به نظر می‌رسد در اینجا نقاش به دنبال تجربه در اجرا (تاش‌گذاری اکسپرسیونیستی) بوده است. در دیگر اثر اسفندیاری (تصویر ۸)، زاویه دید از روبه‌رو و بسته‌تر، موجب تأکید بر دو فیگور درون کادر شده است؛ هرچند

که فضای ترسیم‌شده مخاطب را با دیدگاه مکانی مشخص و متمایزی مواجه نمی‌کند. رنگ‌ها بیشتر در ترکیبی علمی و قاعده‌مند قرار گرفته‌اند تا اینکه در خدمت لحن و دیدگاه روان‌شناسانه باشند. شکسته‌شدن سطوح در فیگورها و فضای نقاشی، حالتی از اختلال دیدگاه مکانی و زمانی را در اثر اسفندیاری موجب شده است.

تصویر ۷ (راست) - احمد اسفندیاری، امامزاده، ۱۳۳۸ ش، رنگ‌روغن روی بوم، موزه هنرهای معاصر تهران
منبع: کشمیرشکن، ۱۳۹۴: ۷۲.

تصویر ۸ (چپ) - احمد اسفندیاری، دو دل‌داده، ۱۳۳۰ ش، رنگ‌روغن روی بوم، موزه هنرهای معاصر تهران
منبع: کشمیرشکن، ۱۳۹۴: ۷۲.

منوچهر یکتایی از دیگر نقاشان نوگرا و پیشگام در نقاشی معاصر ایران است که غالباً زمینه بوم‌های خیلی بزرگ را سفید و خالی گذاشته و با استفاده از رنگ‌گذاری ضخیم با ضربات سریع قلم‌مو و کاردک، به خلق آثارش پرداخته است (ملکی، ۱۳۹۰: ۱۰۴). آنچه در دیدگاه روایی آثار یکتایی بارز است، دیدگاه مکانی و زمانی نامشخص (زمینه سفید و بدون فرم و فضای معرف) است (تصاویر ۱۰ و ۱۱). هرچند که به واسطه موضوعات نقاشی‌هایش (طبیعت بی‌جان، دشت و...) می‌توان مکان یا زمانی را برای آثارش در نظر گرفت، نقاش اشارات مستقیمی به مکان و زمان در آثارش ندارد. همان‌طور که اشاره شد، یکتایی رنگ‌ها را به صورت ضخیم و حجیم و با استفاده از کاردک، روی بوم می‌گذارد که همین امر بیشتر جنبه روان‌شناسانه آثارش را متمایز می‌سازد. با توجه به دیدگاه روایی سیمپسون، لحن روایی آثار یکتایی از عدم انسجام در دیدگاه مکانی و زمان برخوردار بوده و بیشترین تأکید را بر دیدگاه روان‌شناختی داشته است.

تصویر ۹ (راست) - منوچهر یکتایی، طبیعت بی‌جان، ۱۳۵۴ ش، مدادشمعی روی مقوا، موزه هنرهای معاصر
منبع: کشمیرشکن، ۱۳۹۴: ۷۶.

تصویر ۱۰ (چپ) - منوچهر یکتایی، طبیعت بی‌جان، ۱۳۴۴ ش، رنگ‌روغن روی بوم، موزه هنرهای معاصر
منبع: کشمیرشکن، ۱۳۹۴: ۷۷.

از آثار دیگر پیشگامان نوگرایی در نقاشی معاصر ایران می‌توان به آثار هوشنگ پزشک‌نیا (تصویر ۱۱)، حسین کاظمی (تصویر ۱۲) و عبدالله عامری (تصویر ۱۳) اشاره کرد.

تصویر ۱۱ (راست) - هوشنگ پزشک‌نیا، گواش روی مقوا، مجموعه خصوصی، تهران

تصویر ۱۲ (وسط) - حسین کاظمی، بزم، رنگ‌روغن روی فیبر، منبع: دل‌زنده، ۱۳۹۵: ۲۴۸

تصویر ۱۳ (چپ) - عبدالله عامری، پای چشمه، رنگ‌روغن روی گونی، موزه هنرهای معاصر، تهران

نگاه اکسپرسیونیستی و موضوعات بومی مثل زنان خوزستانی، مراسم محرم و زنان چادری، همگی نقش‌مایه‌های سبکی و بارز در نقاشی‌های هوشنگ پزشک‌نیا هستند؛ یعنی نوعی واقع‌گرایی اجتماعی با لحن و بیان اکسپرسیونیستی. در آثار پزشک‌نیا که دست‌مایه موضوعی، و مضمونی بومی و ایرانی دارند (تصویر ۱۱)، دیدگاه مکانی با زاویه دید محدود و متمرکز ترسیم شده و دیدگاه زمانی فاقد اشاره به زمان مشخصی است. در تصویر ۱۱، پزشک‌نیا با بهره‌گیری از خطوط طراحانه با اجرایی اکسپرسیونیستی و عدم توجه به مکان‌مندی و زمان‌مندی، بیشترین تأکید را بر دیدگاه روان‌شناختی اثر خود معطوف کرده است.

در آثار اولیه حسین کاظمی و پیش از کشیدن آثار جسورانه انتزاعی‌اش، او نقاشی‌های فیگوراتیو لطیفی را مانند تصویر-۱۲ نقاشی کرده است. او در تلاش برای ایرانی‌کردن آثارش، از خطوط منحنی در ترسیم خطوط بیرونی فیگورها - که برداشت و تأثیرپذیری کاظمی از خصوصیات فرمی و اجرایی مرسوم دوره صفویه و مکتب اصفهان را نشان می‌دهد - استفاده کرده است (کشمیرشکن، ۱۳۹۴: ۶۶). در تصویر ۱۲ که بی‌شباهت به نوازندگان و خنیاگران و پیکره‌های موجود در نگارگری ایرانی نیست، دیدگاه مکانی، معرف و گویا نیست؛ هم می‌تواند در پهنه‌ای از طبیعت باشد و هم در فضایی محدود و داخلی. اما از لحاظ دیدگاه زمانی، علاوه بر نگاه گذشته‌نگر که اشاره شد، با سیری از زمان روبه‌رو هستیم؛ زیرا فیگور نوازندگان، در حرکت، و معرف لحظه‌ای خاص از زمان هستند. اثر کاظمی ما را به زمان مشخصی در واقعیت متصل نمی‌کند و همان‌طور که ذکر شد، بیشتر وجهی نمادین را که همان لحظه نواختن سازهاست به مخاطب عرضه می‌دارد. ارجاع به زمان گذشته، برخورد متفاوتی از سیر زمان را در ذهن مخاطب ایجاد می‌کند (همانند تصویر-۵).

اثر عبدالله عامری (تصویر ۱۳) به گونه‌ای از پرداخت تصویری -مانند آنچه در اثر جواد حمیدی (تصویر-۳) مشاهده شد- همانند است؛ تصویری مکان‌مند و زمان‌مند؛ هرچند از لحاظ تغییرات فرم و رنگ، نگاه کلاسیک‌تر و مقیدتری به واقعیت مشاهده می‌شود. دیدگاه مکانی با زاویه دید از پایین به بالا در تصویر گسترش می‌یابد؛ اشاره به زمان مشخص و اشاره به فصل تابستان، و برداشتن آب از چشمه. با قرارگیری فیگورهای بالای تصویر که در حال کار ترسیم شده‌اند، سیری از زمان (کار و استراحت و...) تداعی شده است. به واسطه جنبه کلاسیک‌تر اثر عامری، دیدگاه روان‌شناختی، زیاد بسط و گسترش نیافته است. در این اثر نقاش نتوانسته لحن روایی خود را شخصی و متمایز بیان دارد. دیدگاه روایی در اثر عامری بیشتر جنبه‌ای گزارش‌گونه و مستند از واقعیت موضوع را در دو ساحت مکانی و زمانی تصویر کرده است. با توجه به تحلیل‌های انجام‌شده می‌توان تغییرات و چگونگی تطبیق و تحلیل الگوی سیمپسون در آثار پیشگامان نقاشی معاصر ایران را به شرح آورده‌شده در جدول ۳، خلاصه و دسته‌بندی کرد.

جدول ۳- تطبیق و تحلیل «دیدگاه روایی» سیمپسون در آثار پیشگامان نقاشی معاصر ایران. منبع: نگارنده

آثار پیشگامان نقاشی معاصر ایران	دیدگاه مکانی	دیدگاه زمانی	دیدگاه روان‌شناختی
جلیل ضیاءپور 	مکان‌مندی مشخص	اشاره به زمان به وسیله رنگ/ نمایش سیری از زمان	لحن روایی منسجم/ تأکید بر دیدگاه روان‌شناختی
جواد حمیدی 	مکان‌مندی مشخص	اشاره به زمان با کمک رنگ/ نمایش سیری از زمان/ لحظه خاص	لحن روایی منسجم/ تأکید بر دیدگاه روان‌شناختی
محمود جوادپور 	مکان‌مندی مشخص	اشاره به زمان با رنگ/ نمایش سیری از زمان	لحن روایی منسجم
احمد اسفندیاری 	مکان‌مندی مشخص	اشاره به زمان با رنگ/ نمایش سیری از زمان	لحن روایی منسجم/ تأکید بر دیدگاه روان‌شناختی
منوچهر یکتایی 	مکان‌مندی نامشخص	عدم اشاره به زمان مشخص	لحن روایی نامنسجم/ تأکید بر دیدگاه روانشناختی
هوشنگ پزشکیان 	مکان‌مندی نامشخص	عدم اشاره به زمان مشخص	لحن روایی نامنسجم/ تأکید بر دیدگاه روانشناختی
حسین کاظمی 	مکان‌مندی نامشخص	عدم اشاره به زمان مشخص/ نمایش لحظه خاص/ اشاره به زمان گذشته	لحن روایی نامنسجم/ تأکید بر دیدگاه روانشناختی
عبدالله عامری 	مکان‌مندی مشخص	اشاره به زمان مشخص/ نمایش سیری از زمان/ لحظه خاص	لحن روایی منسجم

۱۰- نتیجه‌گیری

براساس تحلیل‌های انجام‌شده، یافته‌های پژوهش در تحلیل الگوی روایت در آثار پیشگامان نقاشی معاصر ایران (دهه ۲۰ و ۳۰ ش) در چارچوب دیدگاه روایی سیمپسون، گویای آن است که در دیدگاه مکانی، آثار ضیاءپور، حمیدی، اسفندیاری، جوادپور و عامری، دارای مکان‌مندی مشخص هستند، درحالی‌که آثار یکتایی، پزشکیان و کاظمی، مکان‌مندی نامشخص دارند. در ارتباط با دیدگاه زمانی، در آثار یکتایی، پزشکیان و کاظمی، نمایش سیری از زمان تصویر شده که معمولاً به‌وسیله رنگ بیان شده است. نکته جالب، در دیدگاه زمانی شکل‌گرفته در اثر حسین کاظمی است که رویکردی

گذشته‌نگر دارد؛ تغییر و تنوعی جذاب که در ادامه آثار نسل‌های بعد در نقاشی معاصر ایران، بارها مورد استفاده قرار گرفته است. هم‌چنین دیدگاه روان‌شناختی شکل‌گرفته در آثار ضیاءپور، حمیدی، اسفندیاری، یکتایی، پزشکی‌نیا و کاظمی، با تأکید بیان شده است و منجر به ایجاد لحن روایی شخصی و ممتاز شده است؛ هرچند که براساس چارچوب نظری پژوهش، در برخی از آثار، عدم ارتباط دیدگاه مکانی و دیدگاه زمانی، منجر به پریشانی و لحن روایی نامنسجم شده است. آثار جوادپور و عامری دارای لحن روایی منسجمی در دیدگاه مکانی و زمانی هستند، درحالی‌که دیدگاه روان‌شناختی متمایز و تازه‌ای را عرضه نکرده‌اند. درنهایت، می‌توان الگوی روایت در آثار جلیل ضیاءپور، جواد حمیدی و احمد اسفندیاری را از منظر دیدگاه روایی سیمپسون، موفق ارزیابی کرد. آثار بررسی‌شده این هنرمندان، علاوه بر رعایت دیدگاه مکانی و زمانی، دارای لحن روایی منسجم بوده و نقاش توانسته با تأکید بر دیدگاه روان‌شناختی، آثاری شخصی و متمایز بیافریند.

می‌توان گفت آثار نقاشان نوگرای ایران از منظر دیدگاه روان‌شناختی مطابق با الگوی سیمپسون قابل تحلیل و تفسیر است. با توجه به این‌که در این پژوهش به تحلیل آثار نقاشی معاصر ایران در دهه ۲۰ و ۳۰ شمسی با تکیه بر دیدگاه روایی سیمپسون پرداخته شد و نیز نتایجی متفاوت با پژوهش‌های گذشته که به‌طور کلی روند نوگرایی در نقاشی ایران را مورد نقد قرار داده بودند، به‌دست آمد، می‌توان در پژوهش‌های دیگر به تحلیل و ارزیابی آثار هنرمندان و دوره‌های دیگری از نقاشی معاصر ایران پرداخت. این مسئله می‌تواند در جهت شناخت بیش‌تر و بهتر آثار و تحلیل‌هایی متفاوت و با زاویه‌دید دیگری، مفید باشد.

پی‌نوشت‌ها

1. Narrative Pattern
2. Hypotext
3. Hypertext
4. Point of view
5. Paul Simpson
6. Structuralism
7. Narratology
8. Tzvetan Todorov

۹. دکامرون (Decameron)، اثر جووانی بوکاکچو (Giovanni Boccaccio)، نویسنده ایتالیایی قرن چهاردهم میلادی است که مشتمل بر ۱۰۰ داستان است.

10. Mac Carrick
11. Vladimir Propp
12. Gerard Genette
13. Jacques Derrida
14. Arthur Asa Berger
15. Spatial point of view
16. Temporal point of view
17. Psychological point of view
18. Focalization
19. Zeus Simonides
20. Subject
21. Theme
22. Motif
23. Tone
24. Burnt Sienna

منابع

- آسابرگر، آرتور، (۱۳۸۰)، روایت در فرهنگ عامیانه، رسانه و زندگی روزمره، ترجمه محمدرضا لیراوی، تهران: کانون اندیشه اداره کل پژوهش‌های سیما.
- احمدی، بابک، (۱۳۸۰)، ساختار و تأویل متن، تهران: نشر مرکز.
- احمدی، بابک، (۱۳۹۱)، از نشانه‌های تصویری تا متن، تهران: نشر مرکز.
- افسریان، ایمان، (۱۳۹۵)، در جست‌وجوی زمان نو (درآمدی بر تاریخ انتقادی هنر معاصر)، جلد اول، تهران: حرفه هنرمند.
- اقبال، پرویز؛ رجبی، محمدعلی، (۱۳۹۵)، شناخت تصویرسازی کتاب براساس رابطه میان متن و تصویر، فصلنامه علمی-پژوهشی نگره.
- بکولا، ساندرو، (۱۳۸۷)، هنر مدرنیسم، مترجمان: روئین پاکباز و همکاران. تهران: فرهنگ معاصر.
- پاکباز، روئین و امدادیان، یعقوب، (۱۳۸۳)، پیشگامان هنرنوگرای ایران، تهران: انتشارات موزه هنرهای معاصر.
- پرینس، جرال، (۱۳۹۱)، *روایت‌شناسی (شکل و کارکرد روایت)*، مترجم: دکتر محمدشهباز. تهران: مینوی خرد.
- خادمی، نرگس، (۱۳۹۱)، الگوی دیدگاه روایی سیمپسون در یک نگاه، نقد ادبی، شماره ۱۷، ۷-۳۶.
- داد، سیما، (۱۳۷۵)، فرهنگ اصطلاحات ادبی، چاپ دوم، تهران: انتشارات مروارید.
- دل‌زننده، سیامک، (۱۳۹۵)، تحولات تصویری هنرایران: بررسی انتقادی، تهران: چاپ و نشر نظر.
- سجودی، فرزانه، (۱۳۸۷)، نشانه‌شناسی کاربردی، ویرایش دوم، تهران: نشر علم.
- شمیسا، سیروس، (۱۳۹۵)، مکتب‌های ادبی، تهران: شرکت نشر قطره.
- ضیاءپور، جلیل، (۱۳۲۸)، «نقاشی»، خروس جنگی، شماره اول، ص ۷-۳.
- کشمیرشکن، حمید، (۱۳۹۴)، هنر معاصر ایران (ریشه‌ها و دیدگاه‌های نوین)، تهران: نشر نظر.
- مارتین، دالاس، (۱۳۸۲)، *نظریه‌های روایت*، ترجمه محمد شهباز. تهران: نشر هرمس.
- مجبایی، جواد، (۱۳۷۶)، پیشگامان نقاشی معاصر ایران نسل اول، تهران: نشر هنر ایران.
- ملکی، توکا، (۱۳۹۰)، نقاشی نوگرای ایران، تهران: نشر نظر.
- میرصادقی، جمال، (۱۳۸۵)، عناصر داستان، تهران: نشر سخن.
- Barthes, R. (1977). Introduction to the structural analysis of narratives (S. Heath, Trans.). In *Image music text*. (pp 79-124). New York: Hill and Wang.
- Fowler, Roger. (1996). *Linguistic Criticism*. 2nd ED, Oxford: Oxford University Press
- Simpson, Paul. (2004). *Stylistic, A Resource book for students*. London: Routledge. John Benjamins.
- Simpson, P. (1993). *Language, ideology, and point of view*. London: Routledge.
- www: <https://tehranauction.com> (2024/02/18)